

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Š. N.**, zast. Mgr. Martinem Jančou, advokátem se sídlem Mikulášské náměstí 487/11, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2012, č. j. DSH/12611/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 2. 2014, č. j. 17 A 58/2012 – 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovaném v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. ZN/OD/665/12-465, č. j. OD/8369/12/Ka, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 6 000 Kč, trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a bylo mu uloženo uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupek spočíval v tom, že stěžovatel měl dne 8. 5. 2012 při řízení motocyklu po silnici č. I/27 v obci Švihov překročit nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o minimálně 41 km/hod.

[2] V žalobě proti napadenému rozhodnutí setrval stěžovatel zejména na tvrzení ze správního řízení, že není osobou, které byla změřena policisty rychlost. Poukázal zejména na rozpory ve výpovědích policistů, na nemožnost toho, aby se jejich vozidlo zařadilo těsně za měřený motocykl a následně jej měli policisté stále v zorném poli. Žalovaný se snažil vymyslet alespoň teoretické možnosti, aby mohla být výpověď policistů považována za věrohodnou, a naopak konstruuje teorii o nelogičnosti výpovědí svědků ve prospěch stěžovatele. Později žalobu rozšířil o argumentaci nepřesností měření v důsledku překročení maximální přípustné vzdálenosti měření a u ústního jednání poukázal na procesní nepoužitelnost výpovědí zasahujících policistů.

[3] Krajský soud žalobu dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl. Jako opožděné vyhodnotil námitky týkající se nepřesnosti přístroje a procesní nepoužitelnosti výpovědi policistů. Správní orgány obou stupňů se opíraly o skutečnosti uváděné policisty a porovnávaly je navzájem, dále s obsahem úředního záznamu i oznámením o přestupku a s radarovým záznamem. Tyto podklady se shodují a věrohodnost policistů zvyšuje i jejich postavení nezávislých svědků. Policisté si neodporovali v tvrzení o neexistenci dalších vozidel, když oba shodně popsali, že žádné vozidlo se nenacházelo mezi policejním vozidlem a sledovaným motocyklem. Rovněž vzdálenosti uváděné policisty byly reálné. Nastartování vozidla a jeho zařazení za motocykl bylo technicky realizovatelné. Díky tomu jsou reálná i ostatní stěžovatelem zpochybňovaná tvrzení policistů. Výpovědi svědků navržených stěžovatelem byly správně zhodnoceny jako nevěrohodné. Díky kamarádskému vztahu ke stěžovateli měli motivaci mu pomoci. Jejich výpovědi (byť navzájem shodně) odporovaly jak výpovědím policistů, tak zejména snímku pořízenému radarovým zařízením. Ten zachycuje pouze osamělý motocykl a v jisté vzdálenosti za ním automobil. Fotografie zdokumentovaná situace vyvrací tvrzení, že jelo více motocyklů několik metrů za sebou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností. Předně poukazuje v obecné rovině na rozpory ve výpovědích zasahujících policistů ohledně jakýchkoliv vozidel v měřeném úseku, vzdálenostech a rychlostech jízdy služebního vozu a měřeného motocyklu, jakož i neustálé kontrole nad měřeným motocyklem.

[5] Není možné, aby se v reakční době přibližně 7 vteřin policisté svým zaparkovaným služebním vozem zařadili těsně za měřený motocykl a ve vzdálenosti přibližně 50 m jej sledovali, když podle výpovědi policistu motocykl nijak výrazně rychle nestíhali a jeli rychlosti do 90 km/h. Pokud měřený motocykl dosahoval rychlosti 94 km/h, pak se každou vteřinou vzdaloval z nulové rychlosti se rozjíždějícímu vozu policistů o přibližně 30 m. Doposud se nikdo nevypořádal s prostým matematickým výpočtem, který by výše uvedená tvrzení policistů vyvrátil, neboť napadené rozhodnutí vždy obsahuje pouze strohé konstatování soudu, že podle jeho názoru je tato konstrukce technicky přijatelná a i další tvrzení např. o vzdálenosti sledování motocyklu jsou reálná. Soud se ztotožnil s ničím nepodloženými spekulacemi žalovaného, že sledovaný motocykl nemusel jet neustále 90 km/h, neboť jeho řidič mohl po zahlédnutí hlídky zpomalit, apod. K žádné z těchto spekulativních teorií však neexistuje jakýkoli důkaz či jiný podklad, a jde proto o

pokračování

konstrukce provedené tak, aby zapadaly do tvrzeného příběhu a mohlo být konstatováno, že přes svou rozpornost jsou výpovědi policistů věrohodné. I správní orgán připouští, že údaj o viditelnosti měřeného motocyklu v ostré zatáčce pod viaduktem, může být nesprávný a nepravdivý. Proto jsou irelevantní obecné úvahy o tom, že policisté nemají důvod údaje zkreslovat. Skutkový stav tak nebyl dostatečně zjištěn, neboť nebyla jednoznačně prokázána pravdivost výpovědi policistů, a tudíž ani identifikace osoby řidiče.

[6] Na fotografii pořízené policií není ani on, ani jeho motocykl, a nebyl prokázán opak. Dále stěžovatel poukázal na certifikát o schválení příslušného měřidla, z něhož vyplývá, že měření bylo provedeno v rozporu s tímto dokumentem.

[7] Navrhl zrušit rozsudek krajského soudu a vrátit věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že s argumenty v kasační stížnosti nesouhlasí a odkázal se na své napadené rozhodnutí, jakož i na vyjádření učiněná před krajským soudem. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Důvody kasační stížnosti uplatňované stěžovatelem je třeba podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pod vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Fakticky tak dochází k opětovnému přezkumu dodržení zejména § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, který ukládá správním orgánům, aby, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotily podklady, zejména důkazy, podle své úvahy a při tom pečlivě přihlížely ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Stěžovatel dovozuje, že z důkazů založených ve správním spise není jednoznačně prokázáno, že se dopustil skutku právě on.

[11] Z napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že pro zjištění skutkového stavu byly klíčovými důkazy zejména výpovědi policistů P. Č. a M. R., snímek z rychloměru a výpovědi V. B., P. P. a M. T. a dále informace o průběhu silničního tělesa a o vzdálenostech týkajících se měření, pronásledování motocyklu a jízdy dle tvrzené domluvy stěžovatele a jím navržených svědků.

[12] Pokud jde o posouzení a hodnocení výpovědí strážníků obecní policie nebo policistů je potřeba vycházet z konstantní judikatury. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, soud uvedl, že „[k] osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“ (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42). Citovaná judikatura vychází z úvahy, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. K obdobnému závěru dospěl soud i v rozsudku ze dne 10. 7. 2014, č. j. 4 As 46/2014 - 23.

[13] V některých projednávaných případech soud zpochybnil rovněž výpověď policistů (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63), učinil tak však vždy s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti dané věci (v cit. věci pro šikanózní jednání vůči dotčenému řidiči, spočívající v ničím neodůvodněné a nanejvýš rozsáhlé kontrole řidiče poté, co odmítl vyřídit přestupek v blokovém řízení). Na premise o zásadní hodnověrnosti policisty tudíž ani tato rozhodnutí nic nemění (ke shodnému závěru srov. rozsudek ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115, body [40] až [44] odůvodnění).

[14] Výpovědi policistů by mohly být v dané věci zpochybněny, zejména pokud by bylo zřejmé, že se událost tak, jak jí popisují, stát nemohla, v jejich výpovědích by byly zcela zásadní rozpory, které by snižovaly významnou měrou jejich věrohodnost, nebo by byly vyvráceny jinými důkazy. Stěžovatel tvrdí, že všechny tyto okolnosti nastaly. Jak je dále rozvedeno, tento závěr soud nesdílí, a naopak dochází k závěru, že žádný z těchto předpokladů nenastal.

[15] V první řadě stěžovatel poukazuje na to, že, se událost nemohla stát tak, jak tvrdí policisté. Jednak podle něj není možné, aby se policisté zařadili během 7 vteřin těsně za měřený motocykl. K tomu soud uvádí, že z údajů rychloměru vyplývá, že projíždějící motocykl byl ve vzdálenosti 205,6 m od policistů a jel rychlostí 94 km/h (tedy přibližně 26,1 m/s, když $1 \text{ km/h} = 0,2777 \text{ m/s}$). Pokud by motocykl pokračoval konstantní rychlostí, dosáhl by místa, odkud bylo měření prováděno za 7,9 vteřiny. Aby se policisté zařadili přibližně 50 m za motocykl, musela uběhnout doba dalších přibližně 1,9 vteřiny. Celkem tak nejde o 7 vteřin, ale o 9,8 vteřiny. Za situace, kdy je řidič připraven k okamžitému nastartování motoru a řízení, a nejde o zimní období, je to doba nepochybně dostatečná pro nastartování vozidla, jeho vyjetí ze stání kolmo k vozovce a zařazení do pruhu. Pokud jde o automobil, který se nacházel za motocyklem, pak je z fotografie zřejmé, že jeho odstup byl minimálně 10 m, ale spíše více. Pokud se vyjde z toho, že toto vozidlo povolenou rychlost nepřekračovalo a jelo tudíž 50 km/h (tedy přibližně 13,9 m/s), dosáhlo by místa měření za 15,5 vteřiny $[215,6 : 13,9]$. Pokud by se policisté zařadili během 9,8 vteřiny, bylo by od nich druhé vozidlo v danou dobu vzdáleno 5,7 vteřiny, tedy 79,23 m $[(15,5 - 9,8) \times 13,9]$. Standardní bezpečná vzdálenost mezi vozidly je udávána zpravidla v časovém vyjádření 2 vteřin (viz například

pokračování

<http://www.ibesip.cz/cz/ridic/bezpecne-rizeni-vozidla/bezpecna-vzdalenost>). Nejvyšší správní soud považuje závěr o technické proveditelnosti zařazení vozidla policistů za změřený motocykl za zcela reálný.

[16] Druhý argument poukazuje na údajnou spekulaci žalovaného a krajského soudu o tom, že pokud jeli policisté rychlostí 90 km/h, nemusel se jim motocykl vzdalovat, neboť mohl oproti původně změřené rychlosti zpomalit. Uvedené považuje stěžovatel za snahu bez jakéhokoli důkazu či podkladu konstruovat teorie, které by zapadaly do tvrzeného příběhu. Soud se s tímto hodnocením nemůže ztotožnit. Správní orgány i soud naopak nepochybně musí při neexistenci důkazů opačných vycházet zejména z obvyklých dějových a časových posloupností případů obdobného druhu (viz např. bod 23 usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, publ. pod č. Sb. NSS 3014/2014). Za obvyklé lze považovat, že vozidla nejedou konstantní rychlostí, ale rychlost kolísá, když jednak řidič musí reagovat na změny na vozovce, a jednak při manuální regulaci přívodu paliva nepochybně dochází k drobným odchylkám s ohledem na aktuálně vyvíjenou sílu. Rozhodně tedy nelze považovat za nepravděpodobné, že by i bez reakce na jakékoliv vnější podněty snížil motocykl rychlost o necelých 5%. Navíc je zcela logická úvaha žalovaného, že řidič motocyklu mohl přizpůsobit svou rychlost poté, co za ním vyjelo policejní vozidlo. S ohledem na povinnost řidiče sledovat průběžně situaci v provozu na pozemních komunikacích [viz § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu] je vysoce pravděpodobné, že řidič motocyklu za sebou zpozoroval policejní vozidlo, a tudíž si začal hlídat dodržování rychlosti, zejména při vědomí, že se chvíli před tím dopustil přestupku.

[17] Je i zcela správný poukaz žalovaného na to, že kromě rychlosti motocyklu v době měření, byly všechny policisty uváděné údaje pouze odhady rychlosti a vzdálenosti v dynamickém ději. Nelze tak považovat za jakkoliv nepravděpodobné například i to, že by vozidlo policistů naopak drobně rychlost 90 km/h překračovalo. Událost se proto mohla udát tak, jak uváděli policisté.

[18] Pokud jde o drobné nepřesnosti či rozpory ve výpovědích policistů, veškeré namítané rozpory a nepřesnosti byly logicky vysvětleny v napadeném rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel ani v žalobě, ani v kasační stížnosti, v zásadě nijak nespecifikuje, v čem konkrétně byla tato vysvětlení žalovaného nesprávná a v čem konkrétně spatřuje rozpory. Tudíž nejde o žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz zejména rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS) a následně tudíž ani o kasační námitku ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. Pokud se krajský soud těmito námitkám stručně věnoval, učinil tak nad rámec toho, k čemu byl povinen. Vzhledem k tomu, že tato okolnost nemá na výsledek řízení žádný vliv, neměl tento postup žádný vliv na zákonnost rozsudku. Jediným projednatelným bodem může být námitka, že i správní orgán I. stupně připouští, že pokud jde o ostrou zatáčku pod viaduktem, nemuseli policisté mít celou dobu sledovaný motocykl v zorném úhlu, ačkoliv ve svých výpovědích uvedli, že jej sledovali kontinuálně. Zde je nicméně třeba zdůraznit, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí rozhodně nevyločil to, že by policisté i u viaduktu museli ztratit kontakt se sledovaným motocyklem, pouze připustil, že je možné, že jej mohli na několik vteřin ztratit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že v důsledku možného snížení rychlosti s ohledem na zatáčku

se zvýšila pravděpodobnost, že policisté po celou dobu sledovaný motocykl viděli. Zároveň dodal, že i pokud by se tak stalo, pak by se jednalo o ztrátu na několik vteřin, během kterých nemohlo dojít k jakékoliv záměně. Správní orgány dospěly k závěru, že vizuální kontakt možný byl, a pokud by došlo k jeho přerušení, šlo by o přerušení na několik málo vteřin. Pokud policisté vypověděli, že i v místě zatačky pod viaduktem měli motocykl v zorném poli, pak pravdivost jejich výpovědi nebyla vyvrácena. Navíc by bylo možné považovat kontinuální sledování za zachované i za situace, kdyby motocykl na několik vteřin skutečně vidět nebyl, pokud byl vizuální kontakt během několika málo vteřin obnoven. Drobné rozpory ve výpovědích policistů nebyly relevantně zpochybněny, případně jsou nedůvodné. Nad rámec uvedeného soud uvádí, že i stěžovatelem další uváděné drobné rozpory by jen těžko mohly znevěrohodnit výpověď policistů.

[19] Posledním důvodem pro zpochybnění výpovědi policistů měly být bezrozporné výpovědi V. B., P. P. a M. T. Bezrozpornost výpovědí je však pouze jedním z faktorů pro hodnocení jejich věrohodnosti. Je třeba je také konfrontovat s dalšími důkazy, zkoumat jejich pravděpodobnost a podpůrně také vztah k obviněnému z přestupku. Soud se ztotožňuje zejména se závěry žalovaného uvedenými v jeho rozhodnutí, že pokud, dle tvrzení stěžovatele, se členové motorkářské skupinky dohodli na tom, že se vzhledem k rozdílným výkonům motocyklů sjedou v Klatovech, je zvláštní, že následně spolu jeli 34 km a posléze na úseku 1,4 km (tedy přibližně na začátku poslední čtvrtiny smluvené trasy) se první dva jezdci odpojili natolik, že ani ve zpětném zrcátku neviděli, že je stěžovatel stavěn policejní hlídkou. Pokud se dále vyjde z toho, že policisté nemohli zaměnit pronásledovaný motocykl s jiným, jak je rozvedeno výše, pak jsou jejich výpovědi též v rozporu s fotodokumentací, na které je vidět pouze osamělý motocykl, jak uvedl krajský soud. Podpůrně je též třeba přihlédnout k tomu, že tito svědci mohli být motivováni snahou pomoci stěžovateli s ohledem na jejich kamarádský vztah k němu. Nad rámec důvodů, které uváděly správní orgány a krajský soud, nemůže Nejvyšší správní soud přehlédnout další důvody nevěrohodnosti jejich svědeckých výpovědí. Jako vysoce nepravděpodobnou hodnotí výpověď P. P. ohledně způsobu zastavení stěžovatele. Podle ní je policejní vozidlo předjelo a na úrovni stěžovatele ukázalo, aby zastavil. Za jízdy si lze těžko představit jiný způsob zastavení než zapnutím signálu na policejním automobilu, nebo vysunutím zastavovacího terče. Pokud pak jel P. P. 5 m za stěžovatelem, není vůbec zřejmé, jak by si mohl vyhodnotit, že signál je určen právě stěžovateli a ne (i) jemu. I pokud by to takto vyhodnotil, není zřejmé, proč by za této situace také nezastavil, když nevěděl, proč je stěžovatel stavěn. S ohledem na jejich vzájemný vztah by se jevilo naopak zcela logickým, aby jednak zjistil důvod zastavení (například zpozorovaný defekt na motocyklu) a pokud by důvodem bylo, jako standardně při silniční kontrole, podezření ze spáchání přestupku, mohl sám obratem závěrům policistů oponovat. Pokud by navíc skutečně došlo ke stěžovatelem předestírané záměně s jiným motocyklistou, pak by nepochybně policisté zpozorovali, že nově se těsně za sebou pohybují dva motocykly. O tom, že by se kdekoliv na trase či při zastavování stěžovatele vedle něj pohyboval další motocykl, se však policisté nijak nezmiňují. Výpovědi V. B., P. P. a M. T. se tak jeví nevěrohodnými bez ohledu na to, že jsou navzájem bez rozporů.

[20] Pokud jde o námitku, že na předmětné fotografii není stěžovatel ani jeho motocykl, přičemž nebyl prokázán opak, pak je třeba poukázat na to, že stěžovatel takto neformuloval žádnou žalobní námitku a tudíž takový důvod nemůže uplatňovat v řízení o

pokračování

kasační stížnosti (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.). Navíc stěžovatel konkrétně netvrdí, proč by o něj a jeho motocykl jít nemělo (například, že by bylo z fotografie zřejmé, že jde o jiný typ motocyklu nebo používá odlišnou přilbu, apod.) a zůstává v rovině zcela obecného tvrzení. Do obdobné kategorie se řadí námitka týkající se měření v rozporu s vystaveným certifikátem. Krajský soud na str. 7 rozsudku uvedl, že tato argumentace byla opožděná s ohledem na to, že byla vznesena po uplynutí lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s., a proto se jí věcně nezabýval. Stěžovatel však nijak neuvádí, proč je tento závěr krajského soudu chybný. Kasační stížnost se tak v této části míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu. Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. platí, že kasační stížnost musí mimo jiné obsahovat vymezení, z jakých důvodů stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu. Mělo by se tedy jednat o polemiku s konkrétními právními či skutkovými závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí učinil. Tyto kasační námitky je tak třeba vyhodnotit jako nepřipustné.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[22] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu